

fat paa, og der var heldigvis ikke mange, saa jeg behøver ikke at gaa dybt ind i Sagen, yderligere end jeg gjorde i Gaar. Det glædede mig, at den ærede Minister i saa mange Punkter var enig med mig, jeg havde ikke troet det. Jeg troede, Ministeren vilde søge Forbaret for, hvad her foreligger, f. Eks. ved, at det var ikke et Domstolsspørgsmaal, men at det er dette, ere vi alle sammen enige om. — Dernæst var vistnok den ærede Minister og jeg fuldstændig enige om Forstaelsen af Grundlovens § 72, 2den Del. Næmlig er den ærede Minister en alt for indsigtsfuld Jurist til at kunne dele de aldeles forfærdede Anstuelser, der ere udtalte af det ærede Medlem fra Odense (Koch) og det ærede 9de kongevalgte Medlem (Kump) med Hensyn til § 72, og som jeg maatte senere skal saa Beslighed til at komme nærmere ind paa. Altsaa, vi ere enige om, at der findes intet i Grundlovens § 72, sidste Led, om, hvorvidt Borgerne ere pligtige til at lyde, efterkomme eller ikke efterkomme; derom findes ikke et Ord. Men den ærede Minister vil give mig Ret i, at der findes heller ikke i Grundlovens § 72 det mindste om, hvorvidt Øvrigheden er berettiget til at handle, at sætte sin Mening igennem. Det er muligt, at Øvrigheden har denne Handleret, men det kan ikke udledes af Grundlovens § 72, hverken direkte eller indirekte. Det maa være ganske andre Betragtninger, der lede dertil.

Dernæst var den ærede Minister med mig enig i, at Fogedretten gaar ind under „Domstolene“ i Grundlovens § 72, saaledes at Fogedretten kan afgøre sin Kompetence og afgøre Spørgsmaal om Øvrighedsmyndighedens Grænser i dette Tilfælde. Naar saa er, fortaar jeg rigtignok ikke, hvorledes den ærede Minister kunde billige, at et saadant Retsdekret, affaagt til en Retsprotokol af en kompetent Øvrighed, en lovlig ansat Retsbetjent, kunde betragtes som „en Nullitet“. Jeg tror, at den ærede Minister sagde, at han hængte sig ikke i Ordet „Nullitet“, det var maaske ikke et rigtigt Udtryk at bruge; men det er ligegyldigt, den ærede Minister mener, at man faktisk kan betragte det som en Nullitet og handle stik imod det eller uden Hensyn dertil, og det er det, det kommer an paa. Jeg maa sige, at jeg havde ventet fra den Mand, der staar i Spidsen for Justitsen, naar der foreligger noget saa enestaaende som, at et Retsdekret bliver behandlet som en Nullitet og sat til Side, at saa en virkelig Begrundelse. Men hvad var den ærede Ministers Begrundelse? Ja, han begyndte med at henvise til Professor Deunckers Være om Fogedforbud, og der

bebrejdede han mig igen, at jeg ikke havde citeret. Ærede Medlemmer ville huske, at jeg i Gaar udtrykkelig fremhævede, at Professor Deuncker havde en Mening, hvortil formodentlig den høje Minister maatte støtte sig. Jeg citerede ikke Deuncker, jeg havde jo mange andre Citater, og jeg maa ogsaa sige, at naar jeg ikke gjorde det, var det, for at den ærede Minister kunde have den Fornøjelse at citere Deuncker, hvad han ogsaa gjorde. Men det er kun en ganske overfladisk Bemærkning, Deuncker gør, uden nogen som helst Begrundelse, og den gaar langt videre end Ministeren, idet han mener, at enhver offentlig Myndighed skulde være fritaget for Fogedforbud, medens Ministerens Teori ikke strækker sig nær saa vidt, hvad jeg straks skal komme til. — Nej, det som var Kernepunktet i den ærede Ministers Betragtning, og som vel er den eneste Raade, hvorpaa dette, at man ikke vil respektere et Fogedforbud, kan begrundes, er denne Fremhæven af Øvrighedens Handlingsfrihed. Den ærede Minister brugte i Gaar stærke Udtryk i saa Henseende. Han sagde, at „enhver Regering vilde blive umulig, hvis man ved Fogedforbud kunde standse Øvrigheden i dens Handlinger“; det vilde være „Banvid“, sagde han, om den Slags Ting skulde kunne gælde for Ret her i Landet, og saa afmalede den ærede Minister med stærke Farver den meget penible Situation, han var i for et Par Aar siden, da der var Koleræ i Hamborg; han sagde, at „hele Verden“ faldt over ham, han havde et forfærdeligt Besvær med at klare sig mod alle de vanskelige Spørgsmaal, der kom frem. Ja, det tvivler jeg ikke om. Jeg finder ogsaa — vi have tidligere havt Anledning til at drøfte det her i Tinget —, at den ærede Minister gjorde sin Pligt ved den Beslighed og passede godt paa, som han plejer; men hvad har det med denne Sag at gøre? Hvis den ærede Minister nu par exemple i Stedet for at klare sig godt og holde sig Loven efterrettelig, som han gjorde den Gang, havde givet sig til at fremkomme med Paabud, som vare ulovlige, hvorledes skulde man saa deducere, at det var forfærdeligt, om man stoppede Ministeren i hans Ulovlighed? Det er Kvintessensen af hele Betragtningen, at Øvrigheden skal have Lov til at gaa paa, til at handle, det være sig med Loven eller uden Loven. Der skal ikke kunne spørges, om der ikke er nogen anden Autoritet — særlig ikke Domstolene og navnlig ikke Kongens Foged — der kan prøve, om det, Øvrigheden er i Færd med at gøre, er ulovligt eller ikke. Naar Øvrigheden ikke kan faa Lov til at handle ulov-